

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὲ φερὰ θὰ εἶναι,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δεκαοκτὼ Μαΐου,
χαύρα τοῦ Υπουργείου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔξομε τετῆρία — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μὲς' στὸν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μὴ δικάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰθ' ἄλλῶς δὲν μὰς μέλει.

Ἐξῆντα νούμερο κι' ἐννιά,
καὶ τὸ Κουβέρνο ἴσ' ἀπανιά.

*Οἱ «Καιροὶ» φωτιά καὶ λάβα,
κάτι λάκκον ἔχ' ἡ φάβα.*

Ὁ Κανελλίδης τῶν «Καιρῶν» γνωστὸς ἐκ τῶν προτέρων,
ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος τῶν οἰκονομολόγων,
τοῦ Σγούτα ὁ ἀπόστολος, τῆς Κηφισσιᾶς ὁ γέρον,
ὁ ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ κι' αὐτὸς—ὅταν δὲν γράφῃ—τρώγων,
ὁ ἄνθρωπος τῶν φοβερῶν σχεδίων καὶ τῶν σάλων,
ὁ τόσων γνώσεων μεστός, ἀλλὰ καὶ πλήρης κάλων.

Ὁ ἔχων εἰς τὰς φλέβας του τοῦ Ἄραβος τὸ αἷμα,
τοῦ Λάκωνος τὴν ἔξαψιν, τοῦ Ἰππου τὴν καρδίαν,
τὸ βράδιμα τοῦ λέοντος, τοῦ ἀετοῦ τὸ βλέμμα,
κι' ἐν γένει ἐν τῇ φύσει του πολλὴν θηριωδίαν.
Ὁ ἀναμυγνυόμενος εἰς ὅλα τὰ τοῦ κράτους,
κι' ἴσως ὁ μόνος εἰδικὸς καὶ γιὰ τοὺς ἀποπάτους.

Αὐτὸς ὁ ἡμιάνθρωπος ὁ πλήρης μυστηρίου,
μετέβαλε τὴν φύσιν του ἐσχάτως εἰς κουνούπι,
κι' ὑπὸ τὴν τραγικὴν μορφήν του πτερωτοῦ θηρίου
θέλει νὰ μπῆ ἀκράτητος ἰσὴ μύτη τοῦ Τρικούπη,
ὁμώσας ὄρκον κατ' αὐτοῦ ζωῆς τε καὶ θανάτου,
διότι τὸν ἐστέρησε λ ο υ φ ἔ ζωτικωτάτου.

Κι' ἰδοὺ τί τοῦ σοφίζεται εἰς τοὺς «Καιροὺς» νὰ γράφῃ:
«Γνωρίζομεν καὶ εἴμεθα ἐν πλήρει πεποιθήσει
»πῶς ὁ Τρικούπη, προσπαθῶν τὸ καθεστὸς νὰ βλάψῃ
»καὶ τὸ ταμεῖον εἰς ἡμᾶς οὔτε στιγμὴν ν' ἀφήσῃ,
»ἐχάρισε περιστροφὸν εἰς Ἀλβανὸν ἀντάρτην,
»ὡς κι' ἓνα γεωγραφικὸν τῆς Ἀλβανίας χάρτην»...

Κι' ἐφημερίδες μερικαὶ μ' ἄκραν ἀπελπισίαν
τὸ γεγονός ὡς ἐγκλημα φρικτὸν χαρακτηρίζουν...
Ἴδού, φωνάζουν, εὑρομεν ἐκ νέου προδοσίαν
καὶ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἔξω φρενῶν ξεσχίζουν.
Καὶ ὡς κηφήνων ἀντηχεῖ περιβομβούντων σμήνος,
ὁ χάρτης, τὸ περιστροφὸν, κι' ὁ Ἀλβανὸς ἐκεῖνος.

Πῶς τάχα τὸ περιστροφὸν ὁ Ἀλβανὸς νὰ πάρῃ;
πῶς ὁ Τρικούπη πρὸς θεοῦ περιστροφὸν νὰ δώσῃ;
ἄραγε τὸ περιστροφὸν νὰ ἔχῃ καὶ φικαρί;
καὶ τὸ περιστροφὸν αὐτὸ μ' ἔχει καὶ νὰ σκοτώσῃ;
Κι' ὅταν βροντᾶ ἀκούεται, ἡ πέφτει ὑποκόφως;
διότι τότε θὰ κριθῆ τὸ ζήτημ' ἀντιστροφῶς.

Καὶ οὕτω ἡ συζήτησις πολὺ περιστροφῆ
ἴσ' ὅτι φοβερὸν περιστροφὸν καθὼς καὶ εἰς τὸν χάρτην,
κι' ὅτι καθένας σκέπτεται ἀμέσως καὶ τὸ γράφει,
ἔξ ἄλλου δὲ κι' ὁ Κατσανδρῆς δὲν βρῖσκει τὸν ἀντάρτην.
Ἄλλ' οὔτε τὸ περιστροφὸν ἀκόμη δὲν εὑρέθη,
κι' ὀλίγος μόνον ταραμᾶς τυχαίως κατεσχέθη.

Καὶ τώρα δύναται καθεὶς εὐκόλως νὰ προΐδῃ
πῶς μὲ τοιαύτας τῶν «Καιρῶν» λαμπρὰς ὑπηρεσίας
λουφές τις ἐτοιμάζεται καὶ γιὰ τὸν Κανελλίδην,
μὲ τὴν γνωστὴν του ἀπειλὴν ἰδίᾳς ἀνταρσίας.
Ἄν δηλαδὴ ἀνωφελῶς τόσας θυσίας κἀνῃ,
νὰ στρέψῃ τὸ περιστροφὸν καὶ κατὰ Δεληγιάννην.